

Arrest

nr. 216 944 van 15 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en A.-C. RECKER
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-C. RECKER, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 18 augustus 2015 België is binnengekomen, diende op 19 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 8 augustus 2015 in Hongarije (Eurodac).

1.2. Op 17 april 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 17 april 2018 ter kennis werd gebracht is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 19/08/2015

Overdracht CGVS: 18/04/2016

U werd voor een eerste maal gehoord op het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 17 januari 2018 van 9.10 uur tot 13.14 uur. Uw advocate meester MWEZE SIFA Gloria loco meester DESENFANS Christophe was vanaf 9.58 uur aanwezig tot en met het einde van het persoonlijke onderhoud. U werd voor een tweede maal gehoord op het CGVS op 26 februari 2018 van 9.15 uur tot 13.17 uur. Uw advocate meester NGOUG Catherine loco meester DESENFANS Christophe, was gedurende het gehele persoonlijke onderhoud aanwezig. U werd telkens bijgestaan door een advocaat die het Pashtu machtig was.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn. U bent een soennitische moslim van Pashtu origine. U werd geboren in het jaar 1361 (dit is maart 1982 – maart 1983) in het dorp Shamir Kot van het district Watapur in de provincie Kunar.

U ging tot uw 12de jaar naar school in de Shamir Kot school in het dorp Qamche. Hierna werkte u als arbeider. U trouwde ongeveer 14 jaar geleden met uw vrouw S.K. Uit de verklaringen die u aflegde tijdens het overlopen van de DVZ vragenlijst bleek dat uw drie kinderen T., M. en A., werden geboren in het jaar 1386 (2007), 1388 (2009), 2010 (1385).

In het jaar 1392 (dit is maart 2013 – maart 2014) stelde u zich kandidaat om bij de politie te gaan. U volgde van 1/1/1392 (d.i. 21/3/2013) tot 15/5/1392 (d.i. 6/8/2013) een opleiding in de politieacademie in Kabul. Op 20/5/1392 (d.i. 11/8/2013) begon u te werken voor het radiodepartement van de nationale politie in het districtscentrum van Watapur. U moest binnenkomende informatie behandelen en doorgeven aan de betrokken departementen en/of personen. U werkte gedurende 14 of 15 maanden in dit departement. Hierna werd u overgeplaatst naar een andere afdeling. Op 1/1/1394 (d.i. 21/3/2015) begon u te werken aan een checkpoint in Watapur. U werkte er als tweede luitenant en was verantwoordelijk voor het checkpoint. Samen met enkele andere agenten die onder u stonden moest u wagens controleren, verdachte personen tegenhouden,...

Op 27 of 28/1/1394 (dit is 16 of 17 april 2015) werd u voor een eerste maal getelefoneerd door de Taliban. In dit telefoongesprek werd u gezegd dat u diende te stoppen met uw werk. U bracht uw commandant Majoor Mohamad Islam hiervan op de hoogte. Hij zei u echter verder te gaan met uw werk.

Op het einde van de tweede maand werd u in uw dorp aangesproken door uw dorpsgenoot A.G.. Hij raadde u aan te stoppen met uw werk voor de overheid, gezien u kinderen had.

Op 23/3/1394 (d.i. 13/6/2015) had u verlof en was u in Shamir Kot. Na het avondgebed werd u door de mullah een dreigbrief overhandigd. In deze dreigbrief die afkomstig was van de Taliban werd u met de dood bedreigd. U keerde de volgende ochtend terug naar uw basis en bracht uw overste op de hoogte van deze brief. Uw overste besliste dat u zou getransfereerd worden en u weer op het radiodepartement binnen de basis in het districtscentrum mocht beginnen werken. Iemand anders zou aangesteld worden om uw werk aan het checkpoint over te nemen.

Op 25/3/1394 (d.i. 15/6/15) vonden er gevechten plaats tussen de Nationale Politie, het Afghaanse Nationale Leger en de Taliban in een school in Qoro. Uw dorpsgenoot A.G., die Talibanlid bleek te zijn, liet bij deze gevechten het leven, samen met nog twee andere Talibanstrijders.

Op 12/4/1394 (d.i. 3/7/2015) kreeg u voor de tweede maal een dreigtelefoon van de Taliban. In dit telefoongesprek werd u opnieuw met de dood bedreigd. U bracht onmiddellijk uw schoonbroer op de hoogte. Hij zei dat u geduldig moest zijn totdat hij een smokkelaar voor u had gevonden. U bleef nog ongeveer een week op uw werk in het districtscentrum.

U verliet het districtscentrum op 15/4/1394 (d.i. 6/7/2015). U reisde van daaruit naar Asadabad, Kabul en Nimruz. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië,... bereikte u België. Uw reis naar Europa duurde ongeveer drie maanden. U kwam aan in België op 18/08/2015 (d.i. 27/5/1394) en vroeg asiel aan op 19/08/2015 (d.i. 28/5/1394).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor; uw taskara, de taskara van uw vader, uw politiebade, uw bankkaart, een vaccinatiekaart van uw werk, een certificaat van een EHBO-

opleiding die u volgde, twee certificaten van de opleiding die u volgde aan de politieacademie, een formulier in verband met uw werkervaring, een attest van het medisch onderzoek dat u moest afleggen naar aanleiding van uw indiensttreding bij de politie, een brief opgesteld door het ministerie in verband met uw indiensttreding, een dreigbrief van de Taliban en een brief van de dorpsoudsten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij terugkeer naar Afghanistan door de Taliban bedreigd en gedood zal worden. Zij zouden u verantwoordelijk houden voor de dood van enkele van hun leden en zouden de doodstraf over u hebben afgeroepen.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I p. 2, CGVS II p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recente verblijf in het Watapur district van de provincie Kunar. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u weliswaar verklaringen aflegde over uw regio en enkele feiten die zich daar hebben voorgedaan (CGVS I 6-8, 11, CGVS II p. 3-6, 8-12), waaruit kan worden afgeleid dat u oorspronkelijk uit Watapur afkomstig bent en daar gedurende bepaalde periodes hebt verbleven. Andere elementen wijzen er echter op dat u bewust misleidende verklaringen aflegde over de plaats(en) waar u in Afghanistan heeft verbleven.

Zo bleek u niet op de hoogte te zijn van verschillende feiten die plaatsvonden in uw regio van herkomst, recent voor uw vertrek.

U had geen kennis over luchtaanvallen die plaatsvonden in uw regio. U verklaarde dat er in de buurt van de Durand lijn, zoals in het Sarkano district, luchtaanvallen plaatsvonden. U verklaarde echter niets te weten over luchtaanvallen die plaatsvonden in het Watapur district. Wanneer u verteld werd dat uit informatie bleek dat er in Watapur verschillende luchtaanvallen plaatsvonden waarbij burgers het slachtoffer werden, vertelde u over een aanslag op Mullawi Hashim. Deze aanslag bleek echter geen luchtaanval maar een zelfmoordaanslag te zijn (CGVS I p. 11). Wanneer u nogmaals werd gevraagd

naar luchtaanvallen of droneaanvallen die plaatsvonden in uw district recent voor uw vertrek herhaalde u hier niets over te weten (CGVS I p. 11).

Uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat er in Watapur verschillende luchtaanvallen en droneaanvallen plaatsvonden tijdens de laatste jaren voor uw vertrek waarbij Talibanleden gevisieerd werden. Zo bleken er 18 talibanleden te zijn gedood tijdens een luchtaanval in juni 2014 (d.i. jawza-saratan 1393). In augustus 2014 (d.i. asad – sonbola 1393) werden 10 rebellenleiders gedood tijdens een luchtaanval uitgevoerd door de internationale troepen in het Sangar gebied van Watapur. Op 21 mei 2015 (d.i. 31/2/1394) werden vier tot vijf talibanleden gedood door middel van een droneaanslag in het dorp 'Katar'. Op 28 mei 2015 (d.i. 7/3/1394) werd tijdens een luchtaanval de beruchte Talibancommandant Maulvi Abdullah gedood in het Watapur district.

Bovendien bleken er in uw regio ook verschillende luchtaanvallen te hebben plaatsgevonden waarbij voornamelijk burgers het slachtoffer waren. U bleek evenmin van deze feiten op de hoogte.

Zo vond er 7 september 2013, (d.i. 16/6/1392) een luchtaanval plaats op een pick up truck in de regio Qoro in Watapur. Hierbij stierven 16 burgers, waaronder vier vrouwen en vier kinderen. Aicha, een vierjarig meisje was de enige overlevende. Zij werd met zware verwondingen overgebracht naar de Verenigde Staten om daar te worden behandeld. De toenmalige Afghaanse president, Hamid Karzai, veroordeelde deze misgelopen NATOluchtaanval sterk. U bleek echter niets te weten over deze gebeurtenis. U was niet op de hoogte van recente lucht- en droneaanvallen die plaatsvonden in Qoro (CGVS II p. 10). Toen u verteld werd dat dergelijke luchtaanval gebeurde op een pick up truck met burgers in Qoro en u aangemoedigd werd hier meer over te vertellen verklaarde u slechts dat het mogelijk was dat dergelijk incident gebeurde, maar dat u hier niets over wist (CGVS II p. 11). Nochtans zou u volgens uw verklaringen in die periode in uw regio hebben gewoond en op dat moment hebben gewerkt voor het radiodepartement van de Nationale Politie in Watapur. Gevraagd hoe het kwam dat u niets over dit incident zou weten, verklaarde u dat u sommige zaken vergeet omdat u reeds 2-3 jaar in België verblijft (CGVS II p. 11). Deze uitleg volstaat niet. Het is niet geloofwaardig dat dergelijke aanslag waarbij verschillende burgerdoden (waaronder vrouwen en kinderen) vielen en die in uw district zou hebben plaatsgevonden op het moment dat u daar woonde en werkte, u niet ter ore zou zijn gekomen. Gezien u werkte in het districtscentrum op de radioafdeling van de Nationale Politie kan des te meer verwacht worden dat u van dit nieuws gehoord zou hebben. Het feit dat u niets over dit incident weet, doet in zeer grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst uit Watapur.

Verder bleken er ook op verschillende andere momenten burgerdoden te zijn gevallen door luchtaanvallen. Zo bleek uit de beschikbare bronnen dat er op 18 mei 2012 (d.i. 29/2/1391) drie burgers stierven en zes gewond werden omdat mortiergranaten op hun huis terecht kwamen. Op 20 maart 2015 (d.i. 29/12/1393) vond er een aanslag in Watapur waarbij twee kinderen om het leven kwamen en vijf kinderen gewond werden. Uit verschillende bronnen blijkt dan ook dat er tijdens de laatste jaren voor uw vertrek uit Watapur verscheidene luchtaanvallen plaatsvonden waarbij zowel burgers als Talibanleden gedood werden. Uw vage en onvolledige verklaringen hieromtrent doen zeer sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst.

Bij de aanslagen die hierboven werden beschreven en die gericht waren tegen de Taliban bleken daarenboven enkele vooraanstaande Talibanleiders te zijn omgekomen. Zo werd op 25 augustus 2014 (d.i. 3/6/1393) het Talibandistrictshoofd voor Watapur gedood. Op 21 mei 2015 (d.i. 31/2/1394) werd Talibancommandant Qureshi gedood door middel van een droneaanslag in het dorp 'Katar'. Op 28 mei 2015 (d.i. 7/3/1394) werd tijdens een luchtaanval de beruchte Talibancommandant Maulvi Abdullah gedood. Nochtans beweerde niet op de hoogte te zijn van het feit of er tijdens de laatste 3-4 jaar voor uw vertrek belangrijke of bekende talibanleiders waren overleden (CGVS II p. 8). U verklaarde hierover niets te weten gezien de Taliban niet door de Nationale Politie werd gedood maar door de buitenlandse troepen of het Afghaanse Leger en gezien zij nooit de naam bekend maakten. Deze uitleg verandert echter niets aan de vaststelling dat u niet op de hoogte bleek te zijn van het feit dat er vooraanstaande Talibanleden werden gedood in uw district voor uw vertrek. Gezien u tijdens deze periode woonachtig was in Watapur en werkte voor de Nationale Politie, kan echter wel van u verwacht worden dat u hier enige notie van zou hebben. Uw vage verklaringen hieromtrent doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst.

Verder bleek uit informatie dat er in Watapur een dokter met de naam Fazal Rahman, die betrokken was bij een campagne tegen polio, in het jaar 2014 (d.i. 1393) werd vermoord. U bleek echter geen weet te hebben van aanslagen of incidenten tegen dokters of verpleegkundigen recent voor uw vertrek (CGVS II

p. 11). U bleek evenmin gehoord te hebben van een zekere Fazal Rahman. Geconfronteerd met de beschikbare informatie kon u evenmin meer over dit incident vertellen. U verklaarde dat het kon zijn dat dergelijke incident was gebeurd, doch zou u hierover geen informatie hebben.

U was immers geen radioreporter of iemand die over elk incident wist en de data hiervan kon geven (CGVS II p. 12). Gezien u echter beweerde tot en met uw vertrek uit Afghanistan in Watapur te hebben gewoond en daar in het radiodepartement van de Nationale Politie werkte, kan echter wel van u worden verwacht dat u op de hoogte was van de veiligheidssituatie in uw regio en van verschillende incidenten die er gebeurde. Het feit dat u over dit incident niets weet doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst uit Watapur.

Verder legde u vage en inconsistente verklaringen af met betrekking tot enkele andere personen uit uw regio.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS dat Mullawi Hashim, een commandant van de mujahedeën, omkwam tijdens een zelfmoordaanslag op de moskee in Shamir kot. Dit zou zijn gebeurd in het jaar 1388 (CGVS I p. 11). Volgens deze versie van de feiten zou Mullawi Hashim ongeveer zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zijn omgekomen en zou hij daarenboven zijn gestorven voor uw indiensttreding bij de Nationale Politie in het jaar 1392. Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud dat u had op het CGVS verklaarde u echter dat Mullawi Hashim omkwam in het jaar 1394 toen hij terugkwam van het vrijdagsgesprek (CGVS II p. 8, 9).

Dit zou willen zeggen dat Mullawi Hashim omkwam op het moment dat u reeds voor de politie werkte, en stierf in hetzelfde jaar dat u Afghanistan verliet. Gezien dit één van de incidenten is die u zelf spontaan aanhaalt (CGVS I p. 11), kan dan ook van u verwacht worden dat u over deze gebeurtenis consistente verklaringen zou afleggen. Het feit dat u dergelijke inconsistente verklaringen aflegt omtrent deze gebeurtenis doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw recente herkomst. Uit objectieve informatie bleek daarenboven dat Mullawi Hashim stierf op 6 april 2012, (d.i. 18/1/1391), wat nog voor uw indiensttreding bij de politie en ongeveer drie jaar voor uw vertrek plaatsvond. Het feit dat geen van uw beide verklaringen overeenstemt met de beschikbare informatie is wederom een indicatie met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

U wist dat Zawir Shah districtschef was van het Watapur district op het moment van uw vertrek. U wist echter bijzonder weinig over Zawir Shah. Zo wist u niet van welk dorp Zawir Shah afkomstig was noch tot welke stam hij behoorde (CGVS II p. 9, CGVS I p. 15). U wist evenmin of er ooit een aanval tegen Zawir Shah had plaatsgevonden (CGVS II p. 9). Uit objectieve informatie blijkt echter dat Zawir Shah in het Sarkano district in het jaar 1393 (d.i. 2014) slachtoffer was van een aanval waarbij zijn broer stierf. U verklaarde niet veel te weten gezien u niet gerelateerd was aan de districtschef maar onder de bevoegdheid van de politiechef viel (CGVS I p. 15). Gezien u beweerde tijdens de laatste jaren voor uw vertrek als politieagent in de basis in het districtscentrum van Watapur te hebben gewerkt lijkt het echter weinig aannemelijk dat u slechts zulke vage verklaringen over uw districtschef zou kunnen afleggen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u van de voorgaande districtshoofden – Shah Mahmoud Salarzai en Haji Zalmay – wel kon vertellen vanwaar zij kwamen en tot welke stam zij behoorden (CGVS I p. 15, CGVS II p. 9). Dit maakt het des te ongeloofwaardiger dat u niet op de hoogte zou zijn van dergelijke info met betrekking tot Zawir Shah, die districtschef was op het moment dat u daar voor de Nationale Politie werkte.

Daarenboven bleek u niet te weten wie van de dorpelingen uit Shamir Kot banden zou hebben met de Taliban (CGVS II p. 8). Voor de inschatting van het risico op vervolging dat u zou lopen in uw dorp, waar u telkens uw verlof spendeerde, lijkt het echter wel essentieel dat u op de hoogte zou zijn wie er in uw dorp pro-Taliban of lid van de Taliban was. Het is niet geloofwaardig dat u enerzijds beweerde in Watapur te wonen en er te werken als politieagent, maar anderzijds beweerde niet op de hoogte te zijn van eventuele Talibanaanwezigheid in uw dorp. Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst uit Watapur. Indien u daadwerkelijk in Watapur woonde en werkte vlak voor uw vertrek uit Afghanistan kan immers wel van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van deze informatie. Wanneer u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS daarenboven gevraagd werd naar de positie en het standpunt van uw dorpsoudsten, Said Mohamd en Sher Khane, tegenover de Taliban bleek u evenmin op de hoogte te zijn (CGVS I p. 11-12). Nochtans bleek tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u de toestemming van malek Sher Khane nodig had vooraleer u zich kandidaat kon stellen bij de politie te gaan (CGVS II p. 4). Het lijkt echter weinig aannemelijk dat u uw malek om toestemming zou vragen om u bij de politie te mogen aansluiten, zonder op de hoogte te zijn van diens standpunt met betrekking tot de Taliban (waarvan het geweten is dat zij medewerkers van

de nationale veiligheidsdiensten vervolgen). De vaststelling dat u onaannemelijk en weinig doorleefde verklaringen aflegde over uw job als politieagent in een erg onveilige regio met een sterke aanwezigheid van militanten doet eveneens afbreuk aan uw beweerde recente herkomst uit Watapur.

Ter volledigheid van deze beslissing dient opgemerkt te worden dat u zelf verschillende incidenten aanhaalde die gebeurd zouden zijn in uw regio. Er dient echter opgemerkt te worden dat het merendeel van de door u aangehaalde incidenten zich veel verder terug in het verleden afspeelden, nl. tussen de 6 en de 9 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Enige kennis van deze incidenten volstaat dan ook niet om uw recente herkomst uit Watapur aan te tonen. U noemde een viertal gebeurtenissen die zich recent in het Watapur district zouden hebben afgespeeld. Wat betreft deze incidenten – een checkpoint dat in brand werd gestoken door opstandelingen, twee soldaten van een checkpoint die vermoord werden toen ze hun post verlieten, een persoon die vermoord werd omdat hij werkte op de militaire basis, gevechten in de school van Qoro – dient vooreerst te worden opgemerkt dat géén van deze gebeurtenissen kon worden geverifieerd op basis van publiekelijk beschikbare informatie. Daarenboven, zelfs indien deze gebeurtenissen effectief zijn voorgevallen, toont het feit dat u hier kennis van hebt niet noodzakelijk uw recent verblijf in de regio aan. U zou dergelijke zaken ook op andere wijze vernomen kon hebben (via de media, familieleden in de regio, uw contacten als agent elders in Afghanistan, etc.). De gevechten die u beschrijft in de school van Qoro kaderen daarenboven binnen uw asielrelaas, dat ongeloofwaardig werd geacht (cfr. infra). Bovendien zijn de hierboven gedane vaststellingen met betrekking tot uw gebrekkige kennis over recente gebeurtenissen de laatste jaren voor uw beweerde vertrek uit de regio zo frappant dat de door uzelf aangehaalde incidenten uw gebrekkige geloofwaardigheid niet kunnen herstellen. De hierboven beschreven vaststellingen doen ernstige vermoedens rijzen dat u al enige tijd vertrokken zou zijn uit uw regio van herkomst en u elders heeft verbleven.

Verder legde u vage en inconsistente verklaringen af omtrent de verblijfplaats van uw familie. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), toen u gevraagd werd naar de verblijfplaats van uw vrouw, dat zij in Jalalabad verbleef (DVZ verklaringen nr. 15a, p. 16). Wanneer u gevraagd werd naar de woonplaats van uw kinderen verklaarde u eveneens dat zij in Jalalabad verbleven (DVZ verklaringen nr. 16 p. 7). Wanneer u tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS gevraagd werd naar de verblijfplaats van uw familie, verklaarde u echter dat zij sinds uw vertrek uit Afghanistan in Teisha, in de provincie Kunar hebben gewoond (CGVS I p. 7). Zij zouden nooit ergens anders zijn verbleven. Geconfronteerd met de verklaringen die u aflegde op DVZ verklaarde u dat uw familie op het moment van uw gehoor op DVZ voor één dag in Jalalabad was voor de behandeling van uw zoon. U zou op DVZ enkel gevraagd zijn geweest waar uw familie op dat moment was (CGVS I p. 7, CGVS II p. 15). Het lijkt echter weinig aannemelijk dat, gevraagd naar de verblijfsplaats van uw vrouw, u de stad Jalalabad zou opnoemen, indien uw vrouw op de dag van uw interview bij de DVZ daar hoogst toevallig voor één dag zou hebben verbleven. In het licht van uw eerder gedane ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw recente herkomst lijkt deze uitleg nog minder aannemelijk.

Verder verklaarde u dat de door u voorgelegde documenten u werden toegestuurd door de broer van uw vrouw. Hij zou woonachtig zijn in Teisha dat nabij Asadabad in Kunar ligt (CGVS I p. 4, 6). Nochtans zou uw schoonbroer naar Jalalabad zijn geweest om u deze documenten te versturen. Uw schoonbroer zou u deze documenten vanuit Jalalabad hebben verstuurd gezien het onmogelijk was om post vanuit Kunar te versturen (CGVS I p. 4). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat het niet mogelijk zou zijn om documenten per post vanuit Kunar te sturen. Het lijkt evenmin aannemelijk dat uw schoonbroer met uw documenten, waaruit duidelijk bleek dat u werkzaam was voor de Nationale Politie, van Kunar naar Jalalabad zou zijn gereisd door onveilig gebied en zichzelf aan dergelijk groot risico zou hebben blootgesteld.

Beide vaststellingen doen dan ook vermoeden dat uzelf en uw familie een grotere band heeft met Jalalabad dan u doet uitschijnen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Watapur gelegen in de provincie Kunar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Watapur heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te

nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Geheel bijkomstig kan nog opgemerkt te worden dat uw relaas evenmin geloofwaardig geacht kan worden omwille van de inconsistente verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoor in België.

Om te beginnen waren de verklaringen die u aflegde met betrekking tot uw overplaatsing naar het checkpoint weinig geloofwaardig. Zo verklaarde u dat het checkpoint waarnaar u overgeplaatst zou worden op slechts 10 minuten van uw dorp was verwijderd. U verklaarde dat u bezorgd was omtrent uw overplaatsing. U vreesde dat mensen erachter zouden komen dat u voor de politie zou werken indien u daar gezien zou worden (CGVS II p. 6). U probeerde echter niet naar een andere plaats getransfereerd te worden. U ging evenmin naar uw commandant om met hem over de transfer te spreken (CGVS II p. 6). U zag de lijst waarop stond dat u getransfereerd werd aan het begin van de eerste maand. De tweede dag van de eerste maand begon u te werken aan dit checkpoint (CGVS II p. 6). Het is echter zeer opmerkelijk dat u beweerde geen actie te hebben ondernomen om uw transfer tegen te gaan. Zo verklaarde u in het verleden immers steeds zeer voorzichtig te zijn geweest zodat mensen u niet zouden herkennen, u keerde na uw shift steeds in burgerkledij naar huis en liet uw uniform op kantoor (CGVS I p. 12). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u deze aanvankelijke voorzichtigheid zomaar zou laten varen en u uw positie bloot zou geven door te gaan werken op een checkpoint dat tien minuten van uw dorp was verwijderd.

Verder legde u inconsistente verklaringen af omtrent uw eerste bedreiging en omtrent het contact dat u had met A.G.. Zo verklaarde u tijdens beide gehoren op het CGVS dat u voor een eerste maal telefonisch bedreigd werd door de Taliban (CGVS I p. 13, CGVS II p. 12-14). Later werd u aangesproken door uw dorpsgenoot A.G.. U dacht echter dat A.G. u als dorpseling adviseerde. U verklaarde op dat moment geen informatie te hebben gehad over het feit dat A.G. gelinkt was met de Taliban (CGVS I p. 13). Pas later, toen de Taliban in hun tweede telefoongesprek met u over de dood van A.G. sprak, kwam u erachter dat deze Talibanlid was (CGVS I p. 13). U verklaarde tijdens uw gehoor op de DVZ echter dat u voor de eerste keer werd aangesproken door A.G., een dorpsgenoot die Taliban was. Hij verklaarde u dat u moest stoppen met werken voor de politie. Indien u dit niet zou doen, zou u zich moeten aansluiten bij de Taliban (CGVS vragenlijst nr. 3.5 p. 3). Uit dit gesprek met A.G. had u wel degelijk kunnen afleiden dat A.G. banden had met de Taliban. Uw inconsistente verklaringen omtrent het eerste contact dat u met de Taliban had en uw inconsistente verklaringen over de manier waarop u te weten kwam dat A.G. banden had met de Taliban doen ten zwaarste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ dat u de dreigbrief ontving na de dood van A.G.. In de dreigbrief werd geschreven dat u verantwoordelijk was voor de dood van A.G. en dat u bij de dood van A.G. betrokken was (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw twee gehoren op het CGVS bleek echter dat u de dreigbrief ontving vóór de gevechten en vóór de dood van A.G. (CGVS I p. 13, CGVS II p. 12-14). Dit is een heel andere versie van de feiten zoals die aanvankelijk door u verteld werden. Hoewel u zelf aanhaalde in het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat er een misverstand was gebeurd tijdens uw interview op de DVZ en u vertelde dat de u de brief had gekregen vóór de gevechten in plaats van omgekeerd (CGVS I p. 3), lijkt deze uitleg weinig aannemelijk. Op DVZ verklaarde u immers dat u na de dood van A.G. dreigtelefoons en een dreigbrief ontving. U verklaarde eveneens dat er in de dreigbrief verwezen werd naar de dood van A.G.. Dit zijn dan ook twee indicaties die erop wijzen dat de brief aan u werd gegeven na de dood van A.G.. Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat beide zinnen door de tolk verkeerd werden begrepen, vertaald of dat deze verkeerdelijk werden genoteerd. Deze inconsistente verklaringen doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst.

Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan.

U werd bij aanvang van uw twee gehoren op het CGVS telkens uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd duidelijk gemaakt dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Zowel bij aanvang van het eerste als van het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u nooit enige tijd in een ander land had doorgebracht, en dat u opgroeide en woonde in uw dorp en uw provincie (CGVS I p. 2, CGVS II p. 2). In de loop van uw tweede persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de vaststelling dat er twijfels waren bij uw voorgehouden recente herkomst uit Watapur. U werd nogmaals gewezen op het belang een duidelijk zicht te geven op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd eveneens beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en indien u geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS II p. 12). U verklaarde hierop dat u het grootste deel van uw leven als arbeider had gewerkt, dat u een arme persoon was en reeds veel incidenten uit uw regio verteld had tijdens de twee gehoren. U herhaalde dat zowel u, uw vader en grootvader uit Watapur afkomstig waren en dat u niets meer had toe te voegen indien uw recente herkomst uit Watapur niet geloofd werd door de bevoegde ambtenaar (CGVS II p. 12). Deze verklaringen werpen geen ander licht op voorgaande bemerkingen. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u geschoold bent en als tweede luitenant in uw regio van herkomst beweerde te hebben gewerkt. Er kan van u dan ook enige kennis over gebeurtenissen en incidenten die plaatsvonden in uw regio van herkomst worden verwacht. De vastgestelde lacunes in uw kennis met betrekking tot incidenten die plaatsvonden in uw regio van herkomst betreffen daarenboven geen luttel details, maar zijn zaken waarvan verwacht kan worden dat iemand, die beweert dat hij zijn hele leven in deze regio heeft gewoond, op de hoogte zou zijn.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van

herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Zo legde u een taskara voor, uitgegeven op 4/5/1391 (d.i. 25 juli 2012). Deze taskara kan echter niet aantonen dat u na deze datum nog woonachtig was in Watapur. Verder dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt – en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier – blijkt dat er in uw land van herkomst een grote mate van corruptie bestaat met betrekking tot het verkrijgen van valse documenten, wat de bewijswaarde van dit stuk relativeert. Zo blijkt dat een taskara op eenvoudige wijze na te maken is, gezien deze geen veiligheidskenmerken bevat. Gezien de ongeloofwaardige verklaringen die u aflegde met betrekking tot uw recente herkomst kan deze taskara dan ook bezwaarlijk als bewijs van uw recente herkomst worden beschouwd. Verder legde u de taskara van uw vader voor. Dit document zegt echter niets over uw recente herkomst. Tevens legde u verschillende documenten voor in verband met uw werk, nl. uw bankkaart van Kabulbank, een badge van de politie die geldig is tot en met 17/01/1395 (d.i. 5/4/2016), een vaccinatiekaart met daarop de datum 12/3/2013, de uitslag van een medisch onderzoek naar aanleiding van uw indiensttreding, twee attesten van appreciatie in verband met de opleiding die u volgde in Kabul van 1/1/1392 t.e.m. 15/5/1392, een attest in verband met een EHBO cursus die u volgde van 18/5/2013 tot en met 21/5/2013, een brief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken met betrekking tot de indiensttreding van verschillende afgestudeerden van het 'Kabul General Training Center' uitgegeven op 22/5/1392 en een document met uw werkgeschiedenis. Deze documenten tonen aan dat u op 15/5/1392 (d.i. 6/8/2013) met succes de opleiding vervulde bij de Nationale Politie. Uit deze documenten kan echter niet worden afgeleid waar u tewerk was gesteld nadat u uw opleiding als agent voltooide. Evenmin zeggen deze documenten iets over uw vaste verblijfplaats. Hoewel het feit dat u in het verleden in Afghanistan voor de politie heeft gewerkt niet in twijfel wordt getrokken in deze beslissing, volstaat dit feit evenmin om tot de erkenning van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te leiden. Zoals reeds eerder beargumenteerd werd moet de verzoeker zicht geven op zijn reële verblijfssituatie en regio van herkomst, waar u niet in bent geslaagd. De door u voorgelegde documenten in verband met uw profiel wijzigen dan ook niets aan eerder gemaakte vaststellingen. Verder legde u nog een attest voor van uw dorpsoudsten dat uw herkomst uit Watapur en uw problemen zou attesteren. Als laatste legde u een dreigbrief voor waarvan u beweerde dat deze door de Taliban werd opgesteld. Deze document hebben echter een onvoldoende bewijswaarde voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging of het risico op reële schade. Documenten hebben slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Watapur heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Zoals reeds eerder werd aangehaald, is de bewijswaarde van deze stukken zeer beperkt omwille van de grote mate van corruptie met betrekking tot het verkrijgen van valse Afgaanse documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan:

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM");”.

Verzoeker voert aan dat hij ernstige bedreigingen heeft ondergaan in Afghanistan, die plaatsvonden in de context van een gewapend conflict tussen de overheid en Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's), zoals de taliban.

Hij vreest vervolging door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn werk bij de Afghaanse politie. Verzoeker heeft aldus een vrees voor vervolging omwille van zijn politieke overtuigingen, zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker merkt op dat hij afkomstig is uit het district Watapur in de provincie Kunar. Verzoeker verwijst naar landeninformatie waaruit blijkt dat zijn regio van herkomst wordt gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie, gelet op de aanwezigheid van AGE's. Verzoeker merkt op dat deze veiligheidssituatie niet wordt betwist noch wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst verder naar de *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 19 april 2016, waaruit blijkt dat leden van de politie gevisieerd worden. De taliban hebben in hun mededeling van april 2015 aangekondigd dat zij hun offensief gingen richten op overheidsdiensten en de internationale gemeenschap en degenen die hier steun aan verlenen. Verzoeker benadrukt dat de commissaris-generaal niet betwist dat hij bij de politie werkte. Deze objectieve informatie stemt overeen met verzoekers verklaring dat hij vervolgd wordt door de taliban omwille van zijn werk bij de politie. Gezien de huidige context in verzoekers regio en land van herkomst zijn deze verklaringen niet enkel coherent, maar ook plausibel. Verzoeker voert verder aan dat hij niet kan niet rekenen op effectieve bescherming van de Afghaanse autoriteiten. Er wordt volgens hem immers niet betwist dat de controle van de regering in zijn regio gering is, terwijl er verschillende AGE's aanwezig zijn die delen van de regio onder controle hebben.

Verzoeker meent dat de motivering van de commissaris-generaal onvoldoende is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging en vraagt om desgevallend *"het voordeel van de twijfel"* toe te passen. Verzoekers verklaringen dienen op een objectieve wijze te worden bekeken, rekening houdend met de objectieve informatie over de veiligheidssituatie en de vervolging van leden van de politie en personen die de overheid steunen. Verzoeker vraagt tevens de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal toont niet aan dat verzoeker geen risico loopt om bij een terugkeer naar Afghanistan opnieuw slachtoffer te zijn van deze vervolgingen. Verzoeker meent dat hij op basis van zijn verklaringen, die eenduidig, van goede trouw en spontaan zijn en persoonlijke ervaringen duiden, en overeenkomen met de beschikbare landeninformatie, een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven. Hij verwijst tevens naar zijn tweede middel.

Verzoeker geeft verder een theoretische toelichting omtrent de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst andermaal op het gewapende conflict dat heerst in zijn regio van herkomst en de vervolging van leden van de politie en personen die de overheid steunen.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest")".

Verzoeker meent dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te besluiten. Hij licht hierbij toe als volgt:

"Ten eerste wenst verzoeker de onbetwiste elementen, of allerm minst niet tegengesproken elementen, naar voren te brengen:

- *verzoeker werkte bij de politie, en politie leden zijn doelwitten van de taliban*

- *De Kunar provincie is in de oostelijke regio van Afghanistan gelegen, en is gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie. Er gebeuren regelmatig terreuraanslagen, waarbij vele gedood worden. Niet alleen de taliban, maar ook IS en andere groeperingen vechten met elkaar en tegen de ANSF (Afghan National Security Forces).*

De rapporten, zowel als artikels hier toegevoegd stellen duidelijk dat de controle van de regering in de Kunar provincie zeer gering is, een dat de Taliban zowel als Daesh grote delen van de provincie onder hun controle hebben. Dit bevestigt de verklaringen van verzoeker.

Verzoeker heeft deze gegevens al uitgebreid aangetoond en verwijst naar de middelen supra. Deze vastgestelde feiten houden in dat de vrees voor vervolging van verzoeker zoals verklaart gedurende zijn gehoor niet alleen plausibel zijn, maar overeenkomen met de beschikbare informatie. Deze moeten als aannemelijk beschouwd worden.

Ten eerste, hoewel de Commissaris herkent dat verzoeker afkomstig uit Kunar is, ment hij dat verzoeker er niet recentelijk voor zijn vertrek uit Afghanistan woude, omdat hij geen kennis had van sommige aanvallen, of te weinig details kon geven over bepaalde bekende mensen van zijn provincie.

Verzoeker onderlijnt dat hij zijn land sinds bijna 3 jaren verlaten heeft. Het is dus niet redelijk om te verwachten dat hij over elk aanval tot in de details kennis heeft, of dat hij voor elke bekende persoon details geven kan. Hij heeft bovendien duidelijk gemeld dat er zo vele veiligheid incidenten gebeurden, zowel aanvallen tegen zijn checkpoint of de politie in het algemeen, als tegen burgers, dat het normaal is dat hij zich niet aan elk aanval herinnert (CGVS 1 p10).

Hij heeft bovendien verschillende recente incidenten genoemd, maar de CGVS ment dat sinds hij ze niet terug vinden kon in officiële verslagen of in de media, ze niet geloofwaardig zijn. In een regio zoals Kunar, waar gewapende groepen sterk aanwezig zijn, en de regering nauwelijks controle heeft, is het niet verbazend dat weinig journalisten aanwezig zijn om over elk incident te rapporteren.

Wat de district chef Zawir Shah betreft, benadrukt verzoeker dat hij hem niet persoonlijk kende maar alleen van hem gehoord had. Het is dus normaal dat hij niet weet van welke stam hij is.

Verder, aangaande de verwijt volgens de welk verzoeker niet geweten zou hebben of de dorpingen voor of tegen de taliban zijn, heeft verzoeker tijdens een afspraak in onze kantoor verklaart dat de mensen nooit openlijk hun stelling durven geven. Tijdens de dag zijn leden van de taliban gewoontelijke dorp inwoners, terwijl ze tijdens de nacht opdrachten uitvoeren voor de taliban, het is dus moeilijk te weten wie voor of tegen hen is.

Trouwens bevestigt verzoeker dat zijn familie in Teisha woont, en niet in Jalalabad. Hij veronderstelt dat er een misverstand met de tolk bij de DVZ was, waar hij ook vlug aan de vragen moest antwoorden.

Daarna ment de CGVS ook dat de relaas van verzoeker niet geloofwaardig is, voor verschillende gronden.

Ten eerste, ment de CGVS dat het merkwaardig is dat verzoeker geen acties ondernomen heeft om zijn verplaatsing naar de checkpoint te vermijden. Verzoeker heeft echter verklaart dat hij met zijn overste gesproken heeft, maar dat hij zei dat het verplicht was om orders te volgen. In het leger in het bijzonder is het normaal om orders te volgen zelfs indien men niet met de orders blij is.

Aangaande de bedreigingen van de taliban, bevestigt verzoeker dat hij ten eerste door het telefoon bedreigd werd, en daarna met A.G. sprak. Hij veronderstelt dat er een misverstand met de tolk was.

Hetzelfde geldt voor de tijdstip waar hij de dreigbrief ontving. Verzoeker bevestigt dat hij het voor de dood van A.G. gekregen heeft.

In het algemeen, ment verzoeker dat de verwijten van de Commissaris subjectief zijn, en dat meer aandacht gegeven werd in de beslissing aan de vragen die hij niet in details antwoorden kon als aan de veelvuldige details die hij gegeven heeft.

Bovendien heeft hij nieuwe documenten ontvangen, die zijn problemen met de taliban bevestigen. Hij legt hierbij een kopie (en vertaling) van een brief van de politie chef van zijn district (zie stuk 8 in bijlage), een kopie (en vertaling) van een brief van de raad van de dorp (zie stuk 9 in bijlage), een kopie (en vertaling) van een brief van de gouverneur van de provincie (zie stuk 10 in bijlage). Hij zal de originele brieven naar de zitting voor Uw Raad brengen.

Voor de boven vermelde gronden ment verzoeker dat de motivering van de Commissaris generaal omtrent het beweerde gebrek aan geloofwaardigheid van de bedreigingen van de taliban niet draagkrachtig is en verworpen moet worden.

De verklaringen van verzoeker moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Ten gevolge is het onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris generaal zijn onvoldoende en alles behalve draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld.

We volhardten dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het artikel *“Taliban announce spring offensive in Afghanistan”* van Associated Press van 22 april 2015 (stuk 3);
- het artikel *“Taliban target Afghan security forces, kill 69”* van The Tribune van 18 oktober 2017 (stuk 4);
- het artikel *“Suicide bombers, gunmen target Afghan security forces”* van AFP van 17 oktober 2017 (stuk 5);
- het artikel *“Daesh looks to expand presence in Kunar: residents warn”* van Ziar Yaad van 12 februari 2018 (stuk 6);
- het artikel *“Pakistan fires rockets into Kunar, killing one civilian”* van Pajhwok van 10 april 2018 (stuk 7);
- een kopie van een brief van de politiechef van Shamir kot met beëdigde vertaling (stuk 8);
- een kopie van een brief van de dorpsoudsten van Shamir kot met beëdigde vertaling (stuk 9);
- een kopie van een brief van verzoeker aan het districtshoofd van Watapur en een bevestiging met beëdigde vertaling en een kopie van een brief van verzoeker aan de provincie van Kunar met beëdigde vertaling (stuk 10).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om vast te stellen dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt immers vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Verzoeker ontkent slechts de vaststellingen dat er belangrijke indicaties zijn om te twifelen aan zijn identiteit en zijn recent verblijf in zijn regio van herkomst, volhardt dat hij wel een toereikende sociopolitieke kennis bezit over recente gebeurtenissen en personen in zijn regio van herkomst en minimaliseert de bevindingen van de commissaris-generaal. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekers kennis over (i) luchtaanvallen op burgers en talibanleden, (ii) de dood van vooraanstaande talibanleiders, (iii) de moord op dokter Fazal Rahman, (iv) de dood van commandant Mullawi Hashim, (v) districtschef Zawir Shah, (vi) welke dorpingen banden hebben met de taliban lacunair is en dat (vii) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geen zicht wil bieden op zijn banden met Jalalabad. De Raad is van oordeel dat dergelijke vaststellingen verzoekers verklaringen over zijn recent verblijf in zijn regio van herkomst ernstig ondermijnen.

Het loutere feit dat verzoeker reeds drie jaar Afghanistan heeft verlaten, vormt geenszins een afdoende verklaring voor zijn lacunaire kennis met betrekking tot recente aanvallen en bekende personen in zijn regio. Zelfs indien geen gedetailleerde kennis over alle incidenten in zijn regio van verzoeker verwacht worden, is de Raad van oordeel dat van verzoeker, die verklaarde van zijn geboorte tot zijn vertrek uit Afghanistan in het district Watapur gewoond te hebben en aldus de vele conflicten in zijn regio heeft meegemaakt, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken hieromtrent. Dit geldt temeer in het geval van verzoeker, gelet op zijn verklaringen dat hij vanaf augustus 2013 tewerkgesteld was op het radiodepartement van de ANP van zijn district en op een checkpoint van de ANP in de nabijheid van zijn dorp. Verzoeker verklaarde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat hij tijdens zijn werk op het radiodepartement informatie ontving over incidenten en aanslagen in zijn regio (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 5). Dat verzoeker zich niets zou herinneren van luchtaanvallen waarbij burgers en vooraanstaande talibanleden omkwamen of aanslagen tegen dokters plaatsvonden in zijn regio, is dan ook niet geloofwaardig en duidt erop dat hij deze conflicten niet heeft meegemaakt. Het feit dat verzoeker zijn regio sinds drie jaar verlaten heeft kan bovendien niet verklaren waarom verzoeker tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud inconsistente verklaringen

aflegde over de moord op Mullawi Hashim, een incident dat verzoeker zelf aanhaalde. De Raad merkt ten slotte nog op dat dit verweer ook geen afdoende verklaring kan bieden voor verzoekers ontoereikende kennis met betrekking tot de districtschef in zijn regio, gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker wel informatie had over voorgaande districtchefs in zijn regio. Het loutere feit dat verzoeker de districtchef niet persoonlijk kende vormt dan ook evenmin een verklaring voor verzoekers lacunaire kennis, gelet op bovenstaande vaststelling.

Waar verzoeker verder opmerkt dat de mensen in zijn dorp niet openlijk durven stelling nemen over hun banden met de taliban, merkt de Raad op dat dit een louter blote bewering betreft. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker werkzaam was bij de ANP op een checkpoint vlakbij zijn dorp, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij beter op de hoogte is van de aanwezigheid van de taliban in zijn dorp. Verzoekers verweer kan aldus geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn kennis over de banden van dorpingen met de taliban lacunair is, hetgeen verder afbreuk doet aan zijn verklaringen omtrent zijn recent verblijf in de regio.

Waar verzoeker verder veronderstelt dat zijn verklaringen bij aanvang van de procedure dat zijn familie in Jalalabad woont een misverstand betreffen van de tolk, wijst de Raad erop dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen of misverstand tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op te werpen. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Er kan dan ook redelijkerwijs van verzoeker verwacht worden dat hij ook de woonplaats van zijn familieleden zo gedetailleerd en correct mogelijk weergeeft, zelfs indien verzoeker snel op de vragen diende te antwoorden. Verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden immers aan hem voorgelezen in het Pashtou en hij heeft deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (DVZ-verklaring, stuk 20). Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker opgeworpen vermeende misverstanden of de snelheid van de procedure geenszins een verklaring kunnen vormen voor de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de woonplaats van zijn familieleden. Dit vormt een indicatie dat verzoeker geen zicht wil bieden op zijn werkelijke verblijfplaatsen en banden met Jalalabad, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn herkomst.

Waar verzoeker verder aanvoert dat er weinig journalisten zijn in zijn regio om alle incidenten te rapporten, merkt de Raad op dat dit verweer geen voldoende verklaring vormt voor het ontbreken van een met objectieve informatie overeenstemmende kennis van verzoekers directe leefomgeving. Verzoekers verweer kan aldus geen afbreuk doen aan het geheel van de motivering in de bestreden beslissing dat:

“Ter volledigheid van deze beslissing dient opgemerkt te worden dat u zelf verschillende incidenten aanhaalde die gebeurd zouden zijn in uw regio. Er dient echter opgemerkt te worden dat het merendeel van de door u aangehaalde incidenten zich veel verder terug in het verleden afspeelden, nl. tussen de 6 en de 9 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Enige kennis van deze incidenten volstaat dan ook niet om uw recente herkomst uit Watapur aan te tonen. U noemde een viertal gebeurtenissen die zich recent in het Watapur district zouden hebben afgespeeld. Wat betreft deze incidenten – een checkpoint dat in brand werd gestoken door opstandelingen, twee soldaten van een checkpoint die vermoord werden toen ze hun post verlieten, een persoon die vermoord werd omdat hij werkte op de militaire basis, gevechten in de school van Qoro – dient vooreerst te worden opgemerkt dat géén van deze gebeurtenissen kon worden geverifieerd op basis van publiekelijk beschikbare informatie. Daarenboven, zelfs indien deze gebeurtenissen effectief zijn voorgevallen, toont het feit dat u hier kennis van hebt niet noodzakelijk uw recent verblijf in de regio aan. U zou dergelijke zaken ook op andere wijze vernomen kon hebben (via de media, familieleden in de regio, uw contacten als agent elders in Afghanistan, etc.). De gevechten die u beschrijft in de school van Qoro kaderen daarenboven binnen uw asielrelaas, dat ongeloofwaardig werd geacht (cfr. infra). Bovendien zijn de hierboven gedane vaststellingen met betrekking tot uw gebrekkige kennis over recente gebeurtenissen de laatste jaren voor uw beweerd vertrek uit de regio zo frappant dat de door uzelf aangehaalde incidenten uw gebrekkige geloofwaardigheid niet kunnen herstellen. De hierboven beschreven vaststellingen doen ernstige vermoedens rijzen dat u al enige tijd vertrokken zou zijn uit uw regio van herkomst en u elders heeft verbleven.”

Uit bovenstaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij recent verbleven heeft in Shamir Kot, in het district Watapur in de provincie Kunar in Afghanistan. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de bestreden beslissing tevens terechtig motiveerde dat verzoekers verklaringen over de vermeende vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn, gelet op de vaststelling dat verzoeker ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegde over (i) zijn overplaatsing naar het checkpoint, (ii) zijn eerste bedreiging door de taliban en de contacten met A.G. en (iii) het moment waarop hij de dreigbrief van de taliban ontving.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de orders van zijn overste diende op te volgen inzake zijn overplaatsing naar de checkpoint en dat dit normaal is *“in het leger”*, is de Raad van oordeel dat dit geen afdoende verklaring vormt voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker op geen enkele wijze een poging heeft ondernomen om deze overplaatsing tegen te gaan.

Wat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen betreft, vergenoegt verzoeker er zich in zijn verzoekschrift toe om zijn uiteindelijke verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds te bevestigen. De Raad merkt echter op het zich louter scharen achter één der tegenstrijdige verklaringen, zonder in zijn verzoekschrift elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, niet volstaat om de in de bestreden beslissing vastgestelde pertinente en correcte tegenstrijdigheden in zijn verklaringen op te heffen. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen of misverstanden tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op te werpen. Verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden immers aan hem voorgelezen in het Pashtou en hij heeft deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (CGVS-vragenlijst, stuk 20). Dergelijke tegenstrijdigheden die betrekking hebben op de kern van verzoekers relaas doen dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vermeende vervolgingsfeiten.

De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij de ANP. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de vervolging van leden van de overheidsdiensten in Afghanistan, stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker geciteerde informatie niet blijkt dat louter verzoekers profiel als medewerker van de overheid zou volstaan om aan te tonen dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geïnterviewd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoeker ertoe genoopt hebben Afghanistan te verlaten, haalt verzoeker geen concrete, recente, geloofwaardige en ernstige, aan zijn profiel als lid van de veiligheidsdiensten gelinkte problemen aan.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“In casu werd vastgesteld dat u weliswaar verklaringen aflegde over uw regio en enkele feiten die zich daar hebben voorgedaan (CGVS I 6-8, 11, CGVS II p. 3-6, 8-12), waaruit kan worden afgeleid dat u oorspronkelijk uit Watapur afkomstig bent en daar gedurende bepaalde periodes hebt verbleven. Andere elementen wijzen er echter op dat u bewust misleidende verklaringen aflegde over de plaats(en) waar u in Afghanistan heeft verbleven.

Zo bleek u niet op de hoogte te zijn van verschillende feiten die plaatsvonden in uw regio van herkomst, recent voor uw vertrek.

U had geen kennis over luchtaanvallen die plaatsvonden in uw regio. U verklaarde dat er in de buurt van de Durand lijn, zoals in het Sarkano district, luchtaanvallen plaatsvonden. U verklaarde echter niets te weten over luchtaanvallen die plaatsvonden in het Watapur district. Wanneer u verteld werd dat uit informatie bleek dat er in Watapur verschillende luchtaanvallen plaatsvonden waarbij burgers het slachtoffer werden, vertelde u over een aanslag op Mullawi Hashim. Deze aanslag bleek echter geen luchtaanval maar een zelfmoordaanslag te zijn (CGVS I p. 11). Wanneer u nogmaals werd gevraagd naar luchtaanvallen of droneaanvallen die plaatsvonden in uw district recent voor uw vertrek herhaalde u hier niets over te weten (CGVS I p. 11). Uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat er in Watapur verschillende luchtaanvallen en droneaanvallen plaatsvonden tijdens de laatste jaren voor uw vertrek waarbij Talibanleden geïnterviewd werden. Zo bleken er 18 talibanleden te zijn gedood tijdens een luchtaanval in juni 2014 (d.i. jawza-saratan 1393). In augustus 2014 (d.i. asad – sonbola 1393) werden 10 rebellenleiders gedood tijdens een luchtaanval uitgevoerd

door de internationale troepen in het Sangar gebied van Watapur. Op 21 mei 2015 (d.i. 31/2/1394) werden vier tot vijf talibanleden gedood door middel van een droneaanslag in het dorp 'Katar'. Op 28 mei 2015 (d.i. 7/3/1394) werd tijdens een luchtaanval de beruchte Talibancommandant Maulvi Abdullah gedood in het Watapur district.

Bovendien bleken er in uw regio ook verschillende luchtaanvallen te hebben plaatsgevonden waarbij voornamelijk burgers het slachtoffer waren. U bleek evenmin van deze feiten op de hoogte.

Zo vond er 7 september 2013, (d.i. 16/6/1392) een luchtaanval plaats op een pick up truck in de regio Qoro in Watapur. Hierbij stierven 16 burgers, waaronder vier vrouwen en vier kinderen. Aicha, een vierjarig meisje was de enige overlevende. Zij werd met zware verwondingen overgebracht naar de Verenigde Staten om daar te worden behandeld. De toenmalige Afghaanse president, Hamid Karzai, veroordeelde deze misgelopen NATOluchtaanval sterk. U bleek echter niets te weten over deze gebeurtenis. U was niet op de hoogte van recente lucht- en droneaanvallen die plaatsvonden in Qoro (CGVS II p. 10). Toen u verteld werd dat dergelijke luchtaanval gebeurde op een pick up truck met burgers in Qoro en u aangemoedigd werd hier meer over te vertellen verklaarde u slechts dat het mogelijk was dat dergelijk incident gebeurde, maar dat u hier niets over wist (CGVS II p. 11). Nochtans zou u volgens uw verklaringen in die periode in uw regio hebben gewoond en op dat moment hebben gewerkt voor het radiodepartement van de Nationale Politie in Watapur. Gevraagd hoe het kwam dat u niets over dit incident zou weten, verklaarde u dat u sommige zaken vergeet omdat u reeds 2-3 jaar in België verblijft (CGVS II p. 11). Deze uitleg volstaat niet. Het is niet geloofwaardig dat dergelijke aanslag waarbij verschillende burgerdoden (waaronder vrouwen en kinderen) vielen en die in uw district zou hebben plaatsgevonden op het moment dat u daar woonde en werkte, u niet ter ore zou zijn gekomen. Gezien u werkte in het districtscentrum op de radioafdeling van de Nationale Politie kan des te meer verwacht worden dat u van dit nieuws gehoord zou hebben. Het feit dat u niets over dit incident weet, doet in zeer grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst uit Watapur.

Verder bleken er ook op verschillende andere momenten burgerdoden te zijn gevallen door luchtaanvallen. Zo bleek uit de beschikbare bronnen dat er op 18 mei 2012 (d.i. 29/2/1391) drie burgers stierven en zes gewond werden omdat mortiergranaten op hun huis terecht kwamen. Op 20 maart 2015 (d.i. 29/12/1393) vond er een aanslag in Watapur waarbij twee kinderen om het leven kwamen en vijf kinderen gewond werden. Uit verschillende bronnen blijkt dan ook dat er tijdens de laatste jaren voor uw vertrek uit Watapur verscheidene luchtaanvallen plaatsvonden waarbij zowel burgers als Talibanleden gedood werden. Uw vage en onvolledige verklaringen hieromtrent doen zeer sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst.

Bij de aanslagen die hierboven werden beschreven en die gericht waren tegen de Taliban bleken daarenboven enkele vooraanstaande Talibanleiders te zijn omgekomen. Zo werd op 25 augustus 2014 (d.i. 3/6/1393) het Talibandistrictshoofd voor Watapur gedood. Op 21 mei 2015 (d.i. 31/2/1394) werd Talibancommandant Qureshi gedood door middel van een droneaanslag in het dorp 'Katar'. Op 28 mei 2015 (d.i. 7/3/1394) werd tijdens een luchtaanval de beruchte Talibancommandant Maulvi Abdullah gedood. Nochtans beweerde niet op de hoogte te zijn van het feit of er tijdens de laatste 3-4 jaar voor uw vertrek belangrijke of bekende talibanleiders waren overleden (CGVS II p. 8). U verklaarde hierover niets te weten gezien de Taliban niet door de Nationale Politie werd gedood maar door de buitenlandse troepen of het Afghaanse Leger en gezien zij nooit de naam bekend maakten. Deze uitleg verandert echter niets aan de vaststelling dat u niet op de hoogte bleek te zijn van het feit dat er vooraanstaande Talibanleden werden gedood in uw district voor uw vertrek. Gezien u tijdens deze periode woonachtig was in Watapur en werkte voor de Nationale Politie, kan echter wel van u verwacht worden dat u hier enige notie van zou hebben. Uw vage verklaringen hieromtrent doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst.

Verder bleek uit informatie dat er in Watapur een dokter met de naam Fazal Rahman, die betrokken was bij een campagne tegen polio, in het jaar 2014 (d.i. 1393) werd vermoord. U bleek echter geen weet te hebben van aanslagen of incidenten tegen dokters of verpleegkundigen recent voor uw vertrek (CGVS II p. 11). U bleek evenmin gehoord te hebben van een zekere Fazal Rahman. Geconfronteerd met de beschikbare informatie kon u evenmin meer over dit incident vertellen. U verklaarde dat het kon zijn dat dergelijke incident was gebeurd, doch zou u hierover geen informatie hebben. U was immers geen radioreporter of iemand die over elk incident wist en de data hiervan kon geven (CGVS II p. 12). Gezien u echter beweerde tot en met uw vertrek uit Afghanistan in Watapur te hebben gewoond en daar in het radiodepartement van de Nationale Politie werkte, kan echter wel van u worden verwacht dat u op de

hoogte was van de veiligheidssituatie in uw regio en van verschillende incidenten die er gebeurde. Het feit dat u over dit incident niets weet doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst uit Watapur.

Verder legde u vage en inconsistente verklaringen af met betrekking tot enkele andere personen uit uw regio.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS dat Mullawi Hashim, een commandant van de mujahedeën, omkwam tijdens een zelfmoordaanslag op de moskee in Shamir kot. Dit zou zijn gebeurd in het jaar 1388 (CGVS I p. 11). Volgens deze versie van de feiten zou Mullawi Hashim ongeveer zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zijn omgekomen en zou hij daarenboven zijn gestorven voor uw indiensttreding bij de Nationale Politie in het jaar 1392. Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud dat u had op het CGVS verklaarde u echter dat Mullawi Hashim omkwam in het jaar 1394 toen hij terugkwam van het vrijdagsgesprek (CGVS II p. 8, 9).

Dit zou willen zeggen dat Mullawi Hashim omkwam op het moment dat u reeds voor de politie werkte, en stierf in hetzelfde jaar dat u Afghanistan verliet. Gezien dit één van de incidenten is die u zelf spontaan aanhaalt (CGVS I p. 11), kan dan ook van u verwacht worden dat u over deze gebeurtenis consistente verklaringen zou afleggen. Het feit dat u dergelijke inconsistente verklaringen aflegt omtrent deze gebeurtenis doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw recente herkomst. Uit objectieve informatie bleek daarenboven dat Mullawi Hashim stierf op 6 april 2012, (d.i. 18/1/1391), wat nog voor uw indiensttreding bij de politie en ongeveer drie jaar voor uw vertrek plaatsvond. Het feit dat geen van uw beide verklaringen overeenstemt met de beschikbare informatie is wederom een indicatie met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

U wist dat Zawir Shah districtschef was van het Watapur district op het moment van uw vertrek. U wist echter bijzonder weinig over Zawir Shah. Zo wist u niet van welk dorp Zawir Shah afkomstig was noch tot welke stam hij behoorde (CGVS II p. 9, CGVS I p. 15). U wist evenmin of er ooit een aanval tegen Zawir Shah had plaatsgevonden (CGVS II p. 9). Uit objectieve informatie blijkt echter dat Zawir Shah in het Sarkano district in het jaar 1393 (d.i. 2014) slachtoffer was van een aanval waarbij zijn broer stierf. U verklaarde niet veel te weten gezien u niet gerelateerd was aan de districtschef maar onder de bevoegdheid van de politiechef viel (CGVS I p. 15). Gezien u beweerde tijdens de laatste jaren voor uw vertrek als politieagent in de basis in het districtscentrum van Watapur te hebben gewerkt lijkt het echter weinig aannemelijk dat u slechts zulke vage verklaringen over uw districtschef zou kunnen afleggen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u van de voorgaande districtshoofden – Shah Mahmoud Salarzai en Haji Zalmai – wel kon vertellen vanwaar zij kwamen en tot welke stam zij behoorden (CGVS I p. 15, CGVS II p. 9). Dit maakt het des te ongeloofwaardiger dat u niet op de hoogte zou zijn van dergelijke info met betrekking tot Zawir Shah, die districtschef was op het moment dat u daar voor de Nationale Politie werkte.

Daarenboven bleek u niet te weten wie van de dorpingen uit Shamir Kot banden zou hebben met de Taliban (CGVS II p. 8). Voor de inschatting van het risico op vervolging dat u zou lopen in uw dorp, waar u telkens uw verlof spendeerde, lijkt het echter wel essentieel dat u op de hoogte zou zijn wie er in uw dorp pro-Taliban of lid van de Taliban was. Het is niet geloofwaardig dat u enerzijds beweerde in Watapur te wonen en er te werken als politieagent, maar anderzijds beweerde niet op de hoogte te zijn van eventuele Talibanaanwezigheid in uw dorp. Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst uit Watapur. Indien u daadwerkelijk in Watapur woonde en werkte vlak voor uw vertrek uit Afghanistan kan immers wel van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van deze informatie. Wanneer u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS daarenboven gevraagd werd naar de positie en het standpunt van uw dorpsoudsten, Said Mohamd en Sher Khane, tegenover de Taliban bleek u evenmin op de hoogte te zijn (CGVS I p. 11-12). Nochtans bleek tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u de toestemming van malek Sher Khane nodig had vooraleer u zich kandidaat kon stellen bij de politie te gaan (CGVS II p. 4). Het lijkt echter weinig aannemelijk dat u uw malek om toestemming zou vragen om u bij de politie te mogen aansluiten, zonder op de hoogte te zijn van diens standpunt met betrekking tot de Taliban (waarvan het geweten is dat zij medewerkers van de nationale veiligheidsdiensten vervolgen). De vaststelling dat u onaannemelijk en weinig doorleefde verklaringen aflegde over uw job als politieagent in een erg onveilige regio met een sterke aanwezigheid van militanten doet eveneens afbreuk aan uw beweerde recente herkomst uit Watapur.

Ter volledigheid van deze beslissing dient opgemerkt te worden dat u zelf verschillende incidenten aanhaalde die gebeurd zouden zijn in uw regio. Er dient echter opgemerkt te worden dat het merendeel

van de door u aangehaalde incidenten zich veel verder terug in het verleden afspeelden, nl. tussen de 6 en de 9 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Enige kennis van deze incidenten volstaat dan ook niet om uw recente herkomst uit Watapur aan te tonen. U noemde een viertal gebeurtenissen die zich recent in het Watapur district zouden hebben afgespeeld. Wat betreft deze incidenten – een checkpoint dat in brand werd gestoken door opstandelingen, twee soldaten van een checkpoint die vermoord werden toen ze hun post verlieten, een persoon die vermoord werd omdat hij werkte op de militaire basis, gevechten in de school van Qoro – dient vooreerst te worden opgemerkt dat géén van deze gebeurtenissen kon worden geverifieerd op basis van publiekelijk beschikbare informatie.

Daarenboven, zelfs indien deze gebeurtenissen effectief zijn voorgevallen, toont het feit dat u hier kennis van hebt niet noodzakelijk uw recent verblijf in de regio aan. U zou dergelijke zaken ook op andere wijze vernomen kon hebben (via de media, familieleden in de regio, uw contacten als agent elders in Afghanistan, etc.). De gevechten die u beschrijft in de school van Qoro kaderen daarenboven binnen uw asielrelaas, dat ongeloofwaardig werd geacht (cfr. infra). Bovendien zijn de hierboven gedane vaststellingen met betrekking tot uw gebrekkige kennis over recente gebeurtenissen de laatste jaren voor uw beweerde vertrek uit de regio zo frappant dat de door uzelf aangehaalde incidenten uw gebrekkige geloofwaardigheid niet kunnen herstellen. De hierboven beschreven vaststellingen doen ernstige vermoedens rijzen dat u al enige tijd vertrokken zou zijn uit uw regio van herkomst en u elders heeft verbleven.

Verder legde u vage en inconsistente verklaringen af omtrent de verblijfplaats van uw familie. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), toen u gevraagd werd naar de verblijfplaats van uw vrouw, dat zij in Jalalabad verbleef (DVZ verklaringen nr. 15a, p. 16). Wanneer u gevraagd werd naar de woonplaats van uw kinderen verklaarde u eveneens dat zij in Jalalabad verbleven (DVZ verklaringen nr. 16 p. 7). Wanneer u tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS gevraagd werd naar de verblijfplaats van uw familie, verklaarde u echter dat zij sinds uw vertrek uit Afghanistan in Teisha, in de provincie Kunar hebben gewoond (CGVS I p. 7). Zij zouden nooit ergens anders zijn verbleven. Geconfronteerd met de verklaringen die u aflegde op DVZ verklaarde u dat uw familie op het moment van uw gehoor op DVZ voor één dag in Jalalabad was voor de behandeling van uw zoon. U zou op DVZ enkel gevraagd zijn geweest waar uw familie op dat moment was (CGVS I p. 7, CGVS II p. 15). Het lijkt echter weinig aannemelijk dat, gevraagd naar de verblijfsplaats van uw vrouw, u de stad Jalalabad zou opnoemen, indien uw vrouw op de dag van uw interview bij de DVZ daar hoogst toevallig voor één dag zou hebben verbleven. In het licht van uw eerder gedane ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw recente herkomst lijkt deze uitleg nog minder aannemelijk.

Verder verklaarde u dat de door u voorgelegde documenten u werden toegestuurd door de broer van uw vrouw. Hij zou woonachtig zijn in Teisha dat nabij Asadabad in Kunar ligt (CGVS I p. 4, 6). Nochtans zou uw schoonbroer naar Jalalabad zijn geweest om u deze documenten te versturen. Uw schoonbroer zou u deze documenten vanuit Jalalabad hebben verstuurd gezien het onmogelijk was om post vanuit Kunar te versturen (CGVS I p. 4). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat het niet mogelijk zou zijn om documenten per post vanuit Kunar te sturen. Het lijkt evenmin aannemelijk dat uw schoonbroer met uw documenten, waaruit duidelijk bleek dat u werkzaam was voor de Nationale Politie, van Kunar naar Jalalabad zou zijn gereisd door onveilig gebied en zichzelf aan dergelijk groot risico zou hebben blootgesteld.

Beide vaststellingen doen dan ook vermoeden dat uzelf en uw familie een grotere band heeft met Jalalabad dan u doet uitschijnen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Watapur gelegen in de provincie Kunar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Watapur heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Geheel bijkomstig kan nog opgemerkt te worden dat uw relaas evenmin geloofwaardig geacht kan worden omwille van de inconsistente verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoor in België.

Om te beginnen waren de verklaringen die u aflegde met betrekking tot uw overplaatsing naar het checkpoint weinig geloofwaardig. Zo verklaarde u dat het checkpoint waarnaar u overgeplaatst zou worden op slechts 10 minuten van uw dorp was verwijderd. U verklaarde dat u bezorgd was omtrent uw overplaatsing. U vreesde dat mensen erachter zouden komen dat u voor de politie zou werken indien u daar gezien zou worden (CGVS II p. 6). U probeerde echter niet naar een andere plaats getransfereerd te worden. U ging evenmin naar uw commandant om met hem over de transfer te spreken (CGVS II p. 6). U zag de lijst waarop stond dat u getransfereerd werd aan het begin van de eerste maand. De tweede dag van de eerste maand begon u te werken aan dit checkpoint (CGVS II p. 6).

Het is echter zeer opmerkelijk dat u beweerde geen actie te hebben ondernomen om uw transfer tegen te gaan. Zo verklaarde u in het verleden immers steeds zeer voorzichtig te zijn geweest zodat mensen u niet zouden herkennen, u keerde na uw shift steeds in burgerkledij naar huis en liet uw uniform op kantoor (CGVS I p. 12). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u deze aanvankelijke voorzichtigheid zomaar zou laten varen en u uw positie bloot zou geven door te gaan werken op een checkpoint dat tien minuten van uw dorp was verwijderd.

Verder legde u inconsistente verklaringen af omtrent uw eerste bedreiging en omtrent het contact dat u had met A.G.. Zo verklaarde u tijdens beide gehoren op het CGVS dat u voor een eerste maal telefonisch bedreigd werd door de Taliban (CGVS I p. 13, CGVS II p. 12-14). Later werd u aangesproken door uw dorpsgenoot A.G.. U dacht echter dat A.G. u als dorpsgenoot adviseerde. U verklaarde op dat moment geen informatie te hebben gehad over het feit dat A.G. gelinkt was met de Taliban (CGVS I p. 13). Pas later, toen de Taliban in hun tweede telefoongesprek met u over de dood van A.G. sprak, kwam u erachter dat deze Talibanlid was (CGVS I p. 13). U verklaarde tijdens uw gehoor op de DVZ echter dat u voor de eerste keer werd aangesproken door A.G., een dorpsgenoot die Taliban was. Hij verklaarde u dat u moest stoppen met werken voor de politie. Indien u dit niet zou doen, zou u zich moeten aansluiten bij de Taliban (CGVS vragenlijst nr. 3.5 p. 3). Uit dit gesprek met A.G. had u wel degelijk kunnen afleiden dat A.G. banden had met de Taliban. Uw inconsistente verklaringen omtrent het eerste contact dat u met de Taliban had en uw inconsistente verklaringen over de manier waarop u te weten kwam dat A.G. banden had met de Taliban doen ten zwaarste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ dat u de dreigbrief ontving na de dood van A.G.. In de dreigbrief werd geschreven dat u verantwoordelijk was voor de dood van A.G. en dat u bij de dood van A.G. betrokken was (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw twee gehoren op het CGVS bleek echter dat u de dreigbrief ontving vóór de gevechten en vóór de dood van A.G. (CGVS I p. 13, CGVS II p. 12-14). Dit is een heel andere versie van de feiten zoals die aanvankelijk door u verteld werden. Hoewel u zelf aanhaalde in het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat er een misverstand was gebeurd tijdens uw interview op de DVZ en u vertelde dat de u de brief had gekregen vóór de gevechten in plaats van omgekeerd (CGVS I p. 3), lijkt deze uitleg weinig aannemelijk. Op DVZ verklaarde u immers dat u na de dood van A.G. dreigtelefoons en een dreigbrief ontving. U verklaarde eveneens dat er in de dreigbrief verwezen werd naar de dood van A.G.. Dit zijn dan ook twee indicaties die erop wijzen dat de brief aan u werd gegeven na de dood van A.G.. Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat beide zinnen door de tolk verkeerd werden begrepen, vertaald of dat deze verkeerdelijk werden genoteerd. Deze inconsistente verklaringen doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het

aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan.

U werd bij aanvang van uw twee gehoren op het CGVS telkens uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd duidelijk gemaakt dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Zowel bij aanvang van het eerste als van het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u nooit enige tijd in een ander land had doorgebracht, en dat u opgroeide en woonde in uw dorp en uw provincie (CGVS I p. 2, CGVS II p. 2). In de loop van uw tweede persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de vaststelling dat er twijfels waren bij uw voorgehouden recente herkomst uit Watapur. U werd nogmaals gewezen op het belang een duidelijk zicht te geven op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd eveneens beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en indien u geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS II p. 12). U verklaarde hierop dat u het grootste deel van uw leven als arbeider had gewerkt, dat u een arme persoon was en reeds veel incidenten uit uw regio verteld had tijdens de twee gehoren. U herhaalde dat zowel u, uw vader en grootvader uit Watapur afkomstig waren en dat u niets meer had toe te voegen indien uw recente herkomst uit Watapur niet geloofd werd door de bevoegde ambtenaar (CGVS II p. 12). Deze verklaringen werpen geen ander licht op voorgaande bemerkingen. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u geschoold bent en als tweede luitenant in uw regio van herkomst beweerde te hebben gewerkt. Er kan van u dan ook enige kennis over gebeurtenissen en incidenten die plaatsvonden in uw regio van herkomst worden verwacht. De vastgestelde lacunes in uw kennis met betrekking tot incidenten die plaatsvonden in uw regio van herkomst betreffen daarenboven geen luttele details, maar zijn zaken waarvan verwacht kan worden dat iemand, die beweert dat hij zijn hele leven in deze regio heeft gewoond, op de hoogte zou zijn.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Zo legde u een taskara voor, uitgegeven op 4/5/1391 (d.i. 25 juli 2012). Deze taskara kan echter niet aantonen dat u na deze datum nog woonachtig was in Watapur. Verder dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt – en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier – blijkt dat er in uw land van herkomst een grote mate van corruptie bestaat met betrekking tot het verkrijgen van valse documenten, wat de bewijswaarde van dit stuk relativeert. Zo blijkt dat een taskara op eenvoudige wijze na te maken is, gezien deze geen veiligheidskenmerken bevat. Gezien de ongeloofwaardige verklaringen die u aflegde met betrekking tot uw recente herkomst kan deze taskara dan ook bezwaarlijk als bewijs van uw recente herkomst worden beschouwd. Verder legde u de taskara van uw vader voor.

Dit document zegt echter niets over uw recente herkomst. Tevens legde u verschillende documenten voor in verband met uw werk, nl. uw bankkaart van Kabulbank, een badge van de politie die geldig is tot en met 17/01/1395 (d.i. 5/4/2016), een vaccinatiekaart met daarop de datum 12/3/2013, de uitslag van een medisch onderzoek naar aanleiding van uw indiensttreding, twee attesten van appreciatie in verband met de opleiding die u volgde in Kabul van 1/1/1392 t.e.m. 15/5/1392, een attest in verband met een EHBO cursus die u volgde van 18/5/2013 tot en met 21/5/2013, een brief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken met betrekking tot de indiensttreding van verschillende afgestudeerden van het 'Kabul General Training Center' uitgegeven op 22/5/1392 en een document met uw werkgeschiedenis. Deze documenten tonen aan dat u op 15/5/1392 (d.i. 6/8/2013) met succes de opleiding vervulde bij de Nationale Politie. Uit deze documenten kan echter niet worden afgeleid waar u tewerk was gesteld nadat u uw opleiding als agent voltooide. Evenmin zeggen deze documenten iets over uw vaste verblijfplaats. Hoewel het feit dat u in het verleden in Afghanistan voor de politie heeft gewerkt niet in twijfel wordt getrokken in deze beslissing, volstaat dit feit evenmin om tot de erkenning van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te leiden. Zoals reeds eerder beargumenteerd werd moet de verzoeker zicht geven op zijn reële verblijfssituatie en regio van herkomst, waar u niet in bent geslaagd. De door u voorgelegde documenten in verband met uw profiel wijzigen dan ook niets aan eerder gemaakte vaststellingen. Verder legde u nog een attest voor van uw dorpsoudsten dat uw herkomst uit Watapur en uw problemen zou attesteren. Als laatste legde u een dreigbrief voor waarvan u beweerde dat deze door de Taliban werd opgesteld. Deze document hebben echter een onvoldoende bewijswaarde voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging of het risico op reële schade. Documenten hebben slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Watapur heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Zoals reeds eerder werd aangehaald, is de bewijswaarde van deze stukken zeer beperkt omwille van de grote mate van corruptie met betrekking tot het verkrijgen van valse Afghaanse documenten.”

De door verzoeker in zijn verzoekschrift neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De Raad merkt vooreerst op dat dergelijke getuigenissen ten behoeve van verzoeker werden opgesteld en aldus een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen. Bovendien moet eveneens opgemerkt worden dat de documenten kopieën of foto's betreffen waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. Verzoeker liet na om tijdens de terechtzitting de originele versie van deze documenten neer te leggen, hoewel hij in het verzoekschrift aangaf dit te zullen doen. De Raad wijst andermaal op objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 19, nr. 1), met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Een document, om bewijswaarde te hebben, dient bovendien coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. Gelet op de ondersteunende werking van dergelijke documenten en de relatieve bewijswaarde die wordt toegekend aan documenten uit Afghanistan, vermogen deze elementen de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag niet te herstellen.

De door verzoeker toegevoegde landeninformatie kan bovendien niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoeker in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoeker zijn beweerde recent verblijf in Shamir Kot, in het district Watapur in de provincie Kunar in Afghanistan niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer daar verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens de persoonlijke onderhouds en dus veelvuldig de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 10, p. 2; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 2, 12).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,
mevr. A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

S. VAN CAMP